

Φαύστου κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐν τῇ θῆα τοῦ ὠραίου ἐκείνου ζεύγους, ἀνεπαρέστησα αἴφνης ἐν τῷ πνεύματί μου τὴν ἐν τῷ κήπῳ τῆς Μάρθας μεταξὺ Φαύστου καὶ Μαργαρίτας σκηνήν. Ἀφ' ἐνὸς μὲν αἱ ψυχικαὶ μεταπτώσεις, ὥς ὑπέστην καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ ζωνηρὰ ἐντύπωσις, ἣν ἐνεχάραξε βαθέως ἐν τῇ ψυχῇ μου ἡ ἐξοχωτέρα σκηνὴ τοῦ ἀριστουργήματος ἐκείνου τοῦ Ὀλυμπίου Γκαίτε, συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ μεταρσιωθῶ δι' ἀκαταλήπτου φαντασιώσεως ἄνω τῆς φαντασμαγορικῆς ἐκείνης σκηνῆς, ὁπόθεν ὡς ἐν γοητευτικῷ ἀντικατοπτρισμῷ ἀνεσκόπουν τὴν ἐρωτικὴν δυαδὰ.

Γέλως ἤχηρός αἴφνης τοῦ Schneemann—Φρίτς ἀκριβῶς ὅπισθεν τοῦ ζεύγους εὕρισκομένου καὶ μετὰ τῶν παιδίων παίζοντος, μὲ ἀπέσπασεν τῆς ὀνειροπολήσεώς μου ἐκείνης. Ἐν τῇ ἀφ' ἧς εἶπα μοι ὁ γέλως ἐκείνος ἀντήχησε πενθίμως εἰς τὰ ὦτά μου, ὥσπερ ἐξερχόμενος ἐκ τινος ἐκεῖ που κεκρυμμένου Μεφιστοφελούς.

Ὁ Φρίτς ἦτο πρὸ ἐμοῦ τότε προσφέρων μοι γλύκισμά τι.

— Γνωρίζεις Φρίτς; τῷ εἶπον γελῶν, ὅτε πρὸ ὀλίγου ἐγέλασας, σὲ ἐξέλαβον ὡς Μεφιστοφελὴν.

— Διατί ὅχι; Εἰς ἐμὲ ἀρέσκει περισσότερον τοῦ Φαύστου ὁ Μεφιστοφελὴς. Εἶναι ἀληθὴς Ἰσπανὸς ἱππότης:

Wir kommen erst aus Spanien zurück (*).

Dem schönen Land des Weins und der Gesänge! ἀπήγγειλε μετ' ἐμφάσεως ὁ Φρίτς.

— Ἀνεγνώσατε τὸν Φαῦστον, Κύριε; μὲ ἠρώτησεν ὁ Ἀλφόνσος μετ' ὑπερηφανείας κολακευθείσης ὑπὸ τῆς φιλοφροσύνης τοῦ Φρίτς.

— Βεβαίως.

— Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν; μὲ ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς μετάφρασις τοῦ Φαύστου ἐν τῇ ἑλληνικῇ δεσποσύνῃ, ἀπήντησα.

— Ὑπάρχει μετάφρασις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ τοῦ ἄσματος τῆς Θούλης. Τὴν ἀνεγνώσατε; μὲ ἠρώτησεν ὁ Πάστωρ, ὅστις ἦτο βραχὺς ἐλληνοεὐσεβής.

— Ὁχι, Κύριε Πάστωρ, δὲν τὴν ἀνέγνωσα.

— Ὅτε ἤμην σπουδαστής, ἦτο τὸ προσφιλέστερόν μοι ἄσμα μετὰ τὸ Gaudeamus:

Μπαζιλίσις ποτ' ἐν ἑν Θούλῃ

Πιστὸς ἔστ' ἄϊς Ἀΐδου.

Θηνέσκουσα τῷ ἐκούρῃ

Ντῶκ' ἐκπῶμα χροῦζου.

— Ἀλλ' αὕτη εἶναι κινεζικὴ, κύριε Πάστωρ, ὅπως τὴν προφέρετε μετ' ἀναλελυμένων διφθόγγων.

Τὸ περὶ προφορᾶς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ζήτημα εἶναι τόσον σύνηδες, ὥστε τὴν πρώτην φοράν καθ' ἣν ἑλλήν τις γνωρισθῇ μετὰ Γερμανοῦ γίνεται τὸ πρῶτον θέμα μακροῦ συζητήσεως, καθ' ἣν οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος ἐπέισθη. Εὐτυχῶς

ἡ ὑπηρετρία τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰσελθοῦσα ἀνήγγειλε τὸ δεῖπνον καὶ οὕτως ἐσώθην κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦλάχιστον ἐκ τῶν αἰ, ὁ, εἰ τῆς βελαζούσης ἐκείνης καὶ ἥκιστα ἐρασμίας προφορᾶς.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

ΠΟΙΗΣΙΣ

᾿Σ ΕΝΑ ΜΟΝΑΚΡΙΒΟ ΠΑΝΣΕ

Πανσέ μου νὰ κοθότανε τοῦ ἀσπλαγχνοῦ τὸ χέρι
Ποῦ σ' ἄρπαξ' ἀπ' τῆς μάννας σου τὰ μαῦρα φυλλοκάρδια,
Νὰ μὴ σ' ἀρήσῃ γὰρ νὰ ἰθῇς μαζί της καλοκαίρι
Καὶ νὰ χαρῆς τῆς ζηλευτῆς μαννοῦλας σου τὰ χάτζια.
Εἶσαι μακρὰ τῆς δὲν θωρεῖς τὸ δάκρυ της, Πανσέ μου
Ποῦ τρέχει ἀπ' τὰ μάτια της σὰν τὴ δροσιὰ χρυσέ μου.

Τί εἶπα; δὲν εἶναι δροσιὰ τῆς μάννας μας τὸ δάκρυ;
Εἶναι διαμάντι πύρινα, ποῦ φλογεραῖς ἀχτίδες
Σκορπίζουσι καὶ ἀάδουσι πικρὰ ἀπ' ἄκρη 'ς ἄκρη
Τὸν στεναγμὸ 'ς τὰ σπλάγχνα μας... καὶ σβύνουν τῆς ἐλπίδας
Ποῦ ἄλλοι μᾶς χαρίζουσι μὲ σαχαρένια λόγια,
Κι' ὕστερα γίνονται πικραῖς, φαρμάκι, μυρολόγια.

Πανσέ μου γαλανόλευκε, τὴ χάρη σου, τὸ χρῶμα
Κανείς 'σὰν τὴν μαννοῦλα σου δὲν θὰ τὸ καμαρώσῃ,
Κανένας γλυκομίλητο δὲν θὰ σ' ἀνοίξῃ στόμα.
Μπορεῖ ὁ ἥλιος νὰ καὶ καὶ ὁ Οὐρανὸς νὰ λυώσῃ,
Μὲ δὲν 'μπορεῖ κανεὶς ποτε γὰρ νὰ σοῦ εἰπῇ, Πανσέ μου
«Ἐγὼ 'μαι ἡ μαννοῦλα σου, γύρισε 'μίλησέ μου»!

Ἀχ! ποῖα τὸ ὄνομα αὐτὸ 'μπορεῖ νὰ παραλλάξῃ,
Καὶ νὰ μᾶς 'πῇ πῶς μάννα μας εἶναι, χωρὶς νὰ γίνη;
Τῆς μάννας φθάνει μὲ σταλὰ ἀπ' αὐτὴν νὰ στάξῃ,
Κι' εὐθὺς κάθε καὶ καὶ κρυφός, καὶ κάθε πόνος σβύνει
Εἶναι Θεὸς μας καὶ ἑκκλησιὰ 'ς τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μας,
Εἶν' τῆς ζωῆς μας ἡ ζωὴ, καὶ λάμψι τῆς ματιᾶς μας.

Πόσας φορὰς ἡ ἄμοιρη μαννοῦλα σου τὸ βράδυ
Θαρρεῖ πῶς σὲ κρατεῖ σφιγνὰ 'ς τὴν ἔρμη ἀγκαλιά της,
Καὶ λακταρεῖ 'ς τὸν ὕπνον της, καὶ ἀπλώνει 'ς τὸ σκοτάδι
Νὰ σὲ χορτάσῃ μὲ δροσιὰ μὲ τὰ γλυκὰ φίλ'α της,
Μὰ 'κεῖ π' ἀρχίζει καὶ γλυκὰ τραγοῦδ'α νὰ σοῦ λέγῃ,
Ἀχ! δὲν σ' εὕρισκει ἡ δύστυχη, καὶ κλαίει, κλαίει, κλαίει.

Μόνον τῆς μάννας ἡ καρδιά, ἐκείνη 'ξεύρει μόνο
Πόσον πονεῖ καὶ καίεται σὰν χάση τὸ παιδί της,
Πικρότερο 'ς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν ἔχει ἄλλον πόνο,
Χίλια κομμάτια γίνονται καὶ σβύνει ἡ ψυχὴ της
Ἀλλοίμονο 'ς τὴ μάνν' αὕτη π' ὁ θάνατος τῆς πάρῃ
Τῇ φτερωτῇ ἐλπίδα της, τὸ πρῶτον της καμάρι.

Ὀτμένα... εἶνε περὶ σκληρό, πικρότερο ἀκόμα,
Σὰν τῆς ἀρπάξουνε χρυσὰ καὶ τῆς τὸ πᾶν 'ς τὰ ξένα,
Τώρα... ὥς 'πῇ τὸν πόνο τῆς ἀνθρώπου ἄλλου στόμα,
Ἐμένα 'σάστισεν ὁ νοῦς, μοῦ σταματᾷ ἡ πέννα.
Καὶ σμίγω μὲ τὸ δάκρυ της καὶ τὸ δικό μου δάκρυ,
Καὶ πάω νὰ κλάψω μοναχὸς 'ς τοῦ βράχου μου τὴν ἄκρη.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος, Φεβρουαρίῳ 1887.

(*) Μόλις ἐπανακάμπτωμεν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν,
τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἄσματος τὴν γῆν τὴν ἐρασίαν.